

Westergrundi kirikuõpetaja oli Haussmann, kannis wana mees abiõaasaga ja ainsa lapsed Sosie'go, umbes kakskümmend aastat wana. Kirikuõpetaja oli omais wahe-aegades hoolas wana rahade forjaja ja sellest wöttis Büchner asja, ennast temaga tuttawaks teha, ütles ennast la ühe forjaja olema, kes naabri forjandust näha tahta. Salutus läbi maa oli teda karastanud ja julgest ja täis lootust astus tema külasse, sedagi otsides, kes temale midagi kirikuõpetajast ja perekonnast ütelda wöiks.

Selle poolest tulsi temale õnn ühe wana talunaese kujul wasta, sest kui wana naese wasta-tulemine üleannetuma rahwa jutu järel ka just mitte õnn ei tähendada, siis oli ju siin foguni teine ast. Varad naesed on enamist iffa jutukad ja otsija lootis just ühest seesugusest jutustamise-himust kasu. Tema ei olnud eßinud. Qui tema feed kirikuõpetaja juure küsinud, siis oli eidele walmis seda näitama ja küüs sealisce rahwa wiisi järel ka kohé wöera asja järel, mida temal nende külas ja kirikuõpetaja juures olla. Büchner wästas pööilletas ja mõne osawa küsimisega oli tema pea kõli osju kirikuõpetaja juures wälja saanud. Qui tütreest jutt tulsi, siis ütlas eidele: „Kas mina ei piaks kiriku-Sofie't tundma? Muidugi tunnen teda; pilt ja sirge, suida ütlete, on tema lüss,

aga mustab juulised, ei, neid temal ei ole!" See pörutatw sõnum murdis Büchner'i lootust täieste; aga ümber pöörata tema enam ei wöinud ja selle-pärast läks tema õige norkus kirikuõpetaja majasse.

Qui tema cunaast lahkele kirikuõpetajale tuttawaks teinud ja oma tulemist teatud wiisil pööjudtanud oli, sattus wana-herra kohé oma õige sõiduwee peale ja nemad jutustasivad lõbusast ülsteisega, tunni uks lahti läks ja üks lahke noor neiuse sisse astus. Tütruetamiise juures: „Herra aptheeker Büchner, minu tütar Sofie," langes wöera haawatud süda foguni ringade sisse: pilt ja sirge oli tema lüss, see esimene leitud „kirikutütar", aga ruuge, foguni wäga ruuge peaga! Waewalt suutis wäene oma nufrust peita, pealegi weel, et tema nime nimetamise juures üks selmslik naeretes üle Sofie räu libisenud oli, mis pärast jutustamise läikus õige sagedast tagasi tulsi. Mõte, et tema juures tööste midagi naisjafat olla wöiks, tegi teda nii nutrals, et oma wöerustäiku wöima-litust lähendas ja lahke lutsumise peale, õige pea oma vega jäalle senna tulla, ainult pomisette wästabata suutis.

Wast õues tömmas tema jäalle lahlemast hing. „Koju! koju!" See esimene tühjä läik oli pea kõli tema julgust lämmatanud; kui otsitud neiu pilt mitte nii elawalt ja kõikis senadusest tema südames